

62. Varför dröjer du så länge.

Var-för drö-*jer* du så län-ge, Lil-la vän, som ro-gat mig? Ty jag
sak-nar ditt umgän-ge, Då du är så långt från mig. Al-la mi-na gla-da
da-gar, De ha i sorg för-vand-lat sig, In-tet
me-ra mig be-ha-gar, Då du är så långt från mig.

2. Om mitt blod till bläck nu bliver
Och mitt hjärta pennan är,
Några rader jag då skriver
Till dig, min hjärtans kär.
Men det får väl bli därvid,
För min tid är snart förbi.
De hava börjat på mig ljuga,
De hava räknat mina fel.

3. Av mig själver vill jag likna
Liksom duvan på en kvist,
Hon sörjer sig till döden,
När hon sin maka mist.
I sju och tjugu långa vårar
Har jag levat utan man,
Du må tro, att många tårar
Blott för denna orsak rann.